

Zully Mustafa

NOPTI ORIENTALE
2

Zully Mustafa s-a născut pe 12 aprilie 1976 în Medgidia, Constanța. A absolvit Liceul Pedagogic din Constanța și Colegiul de Institutori — Universitatea Constanța. Lucrează în presă de la vârsta de 19 ani, în paralel urmîndu-și profesia de învățătoare. După stabilirea în București a fost, pe rînd, reporter, redactor, traducător, scenarist.

A debutat editorial în 2003 cu cărți educative, versuri și povești pentru copii.

Printre titlurile publicate: *Povestea curcubeului*, *Povestea mierii*, *Povestea pîinii*, *Povestea laptelui*, *Povestea vîntului*, *Unde a dispărut Primăvara*, *Legendele Apelor* (nominalizată la premiile AER), *Scrisoare pentru iepuraș*, *Filipică și Moftulici*, *Mînzdrăvan*, *Balada căpșunilor fără culoare*, *Strugurii s-au copt în lipsa ei*.

Lecția prostituției

*Cînd ai avut nefericirea de a fi greșit
ești la bunul plac al tuturor bărbaților
și la norocul tuturor întîmplărilor.*

Sade, Crimele iubirii

Totul a pornit de la cuvîntul *deșertificare*. De nouă ori în două paragrafe, suna al naibii de supărător. Așa că am bolduit cuvîntul cu bucluc din articolul ăla, pe care numai din greșeală cineva ar fi putut să-l citească, cineva care, ca și mine, dintr-o eroare, sau poate pentru că era plătit, ca și mine, să citească acea tîmpenie, ce nu spunea nimic, ce nu dezvăluia vreo gîdilătură în locul unde se adună mortalii fluturi ai bucuriei de a descoperi senzaționalul, dar nici nu trăgea vreun semnal de alarmă, nici nu dădea vreo soluție, nimic, nimic, și după ce că era prost scris, mai trebuia să-l și corectez, și zău dacă merita măcar asta. Merita un *recicle bin* de toată frumusețea. Iar singurul lucru absolut senzațional din toată tărășenia era că articolul de numai 1 300 de caractere fusese scris, oooo, scris e prea mult spus, fusese redactat, oooo, redactat era indulgent spus, de o cardiacă vorbăreață, cu un iubit pe patul de spital.

Tînărul se aruncase în fața mașinii numai ca să scape de gura ei. Își găsise ca ultim exit sinuciderea și nici aceea nu-i reușise, fiindcă în ultimul moment, în loc de un tir turcesc, alesese un trabant

de culoarea oului de rață, iar acum, pe lângă spitalizare, trebuia să mai plătească oglinda retrovizoare stîngă și bara din față de care să agațase, aproape cu disperare, ca de un colac de salvare. Ghinionul lui că tocmai atunci se schimbase culoarea semaforului și în loc să traverseze zebra pe verde, sinucidere cu acoperire cum ar veni, o făcuse pe roșu. Chestie de contratimp.

Daunele se contorizaseră astfel: un picior julit pînă la os, molar spart din îmbrățișarea gurii cu asfaltul, trabant îndoit partea stîngă, portiera blocată, proprietar de trabant octogenar speriat de moarte. Bașca eu și colegul de birou, absolut intoxicați de grijile femeii în privința dispariției misterioase a iubitului care-și închisese și mobilul să nu mai fie găsit, deși era mai clar decît lumina zilei că nici eu, nici colegul meu de birou nu aveam de gînd să-l căutam atît timp cît încă mai bătea regulat inima în pieptul cardiacei.

Abia începeam să-mi dau seama că uneori bărbații chiar nu mai au altă soluție să scape de o femeie decît punînd în scenă tragi-comedia fugii. Dar chiar și-așa tot lasă victime colaterale în urmă. De exemplu, eu n-aveam nici o vină că Didina, așa o chema, terminase cu chiu cu vai facultatea de litere și nu se lipise de ea decît o mare spălătură de creieri din moment ce putea da la citit așa ceva:

„Deșertificarea este procesul de degradare a terenurilor, fiind provocată de variațiile de climă și de impactul uman. Deșertificarea afectează în special terenurile uscate care sunt deja fragile din punct de vedere ecologic. Deșertificarea are loc în zonele de uscat, în regiunile unde căderile de ploaie sînt rare și climatul aspru. Rezultatul este distrugerea stratului fertil, urmată de pierderea capacității solului de a susține recolte, pășuni sau alte activități umane.

*Cele mai evidente efecte ale **deșertificării** sunt degradarea pădurilor și scăderea producției de alimente. Seceta și **deșertificarea** au ca rezultat sărăcia și foametea. Aproape 3,6 miliarde din cele 5,2 miliarde hectare de uscat arabil din lume au suferit de eroziune și degradarea solului. Aceasta reprezintă un sfert din terenurile din întreaga lume. În peste 100 de țări, 1 miliard de oameni din populația lumii (de 6 miliarde) sunt afectați de **deșertificare**.*

*Convenția ONU privind Combaterea **Deșertificării** — UNCCD — lansată la Paris în 1994, a fost semnată de Guvernul României și ratificată de Parlament prin Legea nr. 629/1997. Interesul României în această problemă rezultă din faptul că 1/3 din teritoriul țării (7 mil. ha) și cca. 40% din suprafața agricolă sînt situate în zone cu risc de **deșertificare**, respectiv cu un raport precipitații/evapotranspirație egal sau mai mic de 0,65. Regiunile cele mai expuse sînt: Dobrogea, Sudul Moldovei și Sudul Cîmpiei Române. În teritoriu, **deșertificarea** se manifestă prin reducerea suprafețelor acoperite cu vegetație, intensificarea severă a eroziunii solului (prin apă și vînt) și a salinizării (risc ridicat în perimetrele irigate), crustificarea și compactarea solului, sărăcirea drastică a solului în materie organică și elemente nutritive, creșterea frecvenței, duratei și intensității perioadelor de secetă, creșterea progresivă a intensității radiației solare (încălzirea atmosferei).“*

Spre disperarea mea cruntă, firește...

Așa că spun, cu voce de coordonatoare de reviste pe care nu le citește cap-coadă decît corectura, eu și șeful cel mare:

— Didino, încearcă să găsești sinonime la cuvintele bolduite, ori să le înlocuiești cu o sintagmă, ori renunță la cîteva. Cam multe deșertificări...

Vocea unei coordonatoare de reviste pe care nu le citesc decît vreo doi oameni în afară de ea seamănă cu cea a lui Meryl Streep în *The Devil Wears Prada*, cu specificația că nu purtasem niciodată Prada, decît odată într-un vis din care mă trezisem nădușită că mă renegaseră toți prietenii obișnuiți să-i întrec în alergarea de rezistență fiindcă purtam la teneși aripi de Pegas și voință de picamer în loc de șireturi. Într-un fel, aș putea spune că eram numai umbra lui Meryl Streep proiectată în cel mai sinistru birou din toate redacțiile pe care le cunoscusem vreodată. Un nivel mai scăzut de condiții de lucru și de redactare a materialelor nu visasem nici în cele mai mărețe promisiuni profesionale, și dacă cineva putea să ajungă la performanța asta, eu eram aceea, dintr-un anume masochism ce-mi satisfăcea pe deplin stoicismul.

— Adică mă faci proastă, da? se revoltă Didina, din spatele calculatorului ei, demult ieșit din garanție, o rîșniță cumplită, ce făcea un zgomot infernal atunci cînd se pornea, dar mai ales cînd i se dădea ok pe *shut down*.

Cine ce-a zis? Unde? Cînd? Perfect!

Așa cum am prevăzut în primele cinci secunde de tîfnă, a urmat o discuție inutilă, neproductivă și total aberantă de două ore, care a început cu „am terminat o facultate de litere, ce mama naibii, nu ca alții de-aici“, punctînd cu bărbia ascuțită spre studentul de la Jurnalism, anul I (care monitoriza în fiecare dimineată presa și alerga prin piețe să vadă cît mai costă ridichile și cașul țăranelor pentru un articol cu subiect agricol), a atins punctul culminant la „dacă pui mîna pe pieptul meu o să vezi că-mi palpită inima“ (aici am fi putut face campionat de inimi care o luaseră razna prin piept, și studentul dispus să le verifice pe amîndouă) și s-a terminat apocaliptic cu tăieri de capete în stil Guillotine, adică amenințarea supremă: „îmi dau demisia“. Ceea ce s-a și întîmplat.

Ipohondrii, mai ales cei din tagma feminină, sînt destul de previzibili, ca să nu zic transparentî. Mă doare inima, nu conduce cu viteză! Mă doare inima, nu pot să fac sex în seara asta! Mă doare inima, vreau o înghețată etc., etc.

După cele două ore pierdute cu „inimoasa“ mea colegă înaintea căreia am adus răbdătoare toate argumentele posibile și imposibile ca s-o fac să înțeleagă de ce trebuie schimbată acea mizerie de articol și enervată că trebuie să dau socoteală pentru a nu știu cîta oară unor cerințe simple ca bună ziua unei alte pizdulici ce avea impresia că, într-o lume plină de diplome de orice fel, ea era prin asta deosebită de restul care colecționa hîrtoage bune de nimic, avataruri ale unei societăți capitaliste, am ajuns la concluzia că Didina e „bătută în cap“, dar i-am zis-o blînd, cu jumătate de gură, ca nu cumva să am parte, tocmai azi, marți, trei ceasuri rele, de un blestemat de atac de cord, cu spasme pe podeaua prăfuită și cu respirații gură la gură, acordate în sictir.

— Băi, fato, ești sau nu în stare să modifice căcatul ăsta de articol? Sau te cari prin lume să-ți cauți sinucigașu? întreb plictisită de „n“ la pătrat astfel de situații aberante de prin redacții adunate.

— Sînt! Nu despre asta este vorba, ci despre felul în care mă tratezi... și-a dat pe spate Didina pletele lungi de culoarea muștarului închegat pe marginea unui capac deschis o dată la 6 luni.

Era sensibilă rău fătucă asta, sensibilă la „băi“, sensibilă la „fato“, sensibilă la „căcat“, cam prea scandalagioacă pentru o bolnavă de inimă, dar sensibilă ca un arici alergat de o șleahță de copii. Voia prăjituri cu fructe la observații simple, compot de ananas la cele medii și nici nu vreau să-mi imaginez ce-a pățit bietul prost care a dezvirginat-o și care a țîșnit dintre labiile ei căpiat de cap, probabil întrebîndu-se pînă în ziua de azi dacă

Didina și-a dat ochii peste cap de plăcere sau era în pragul unui pui de atac de cord.

— Bine, mai zic, smulgînd de pe unitatea cătărată pe birou căștile uriașe, de cascador aproape, hai că eu vreau să ascult muzică de relaxare. Tu refă articolul ăla sau lasă-l baltă, că mi-e egal, numai nu-mi flutura licențele tale pe la nas, că nu impresionezi pe nimeni.

— Nici pe mine! zise slab și studentul la Jurnalism, răzbunîndu-se pe remarca de mai devreme.

Era săptămîna mare. Lumină din lumină. Pacea sufletelor. Posturi peste posturi. La OTV, la Realitatea TV, la Național TV, la ProTv, pînă și la KanalD. Biscuiții din ovăz se vindeau mai rău ca niciodată. La fel și pătrunjelul. Stres cumplit pentru ăștia care-și chinuiau poftele ca să urce o scară mai sus spre Judecata de Apoi. Și pe urmă mai venea și Sărbătoarea Muncii, 1 Mai, mici și grătare, aer proaspăt, zile de relaș, volei printre gunoaie, Vama Veche, Brașov, Sinaia, lume lume, fiecare pe undeva avea de gînd să petreacă, iar eu și studentul la Jurnalism tocmai aflasem că trebuie să renunțăm la zilele astea libere ca să proiectăm în lume aceste deșertificări inutile, aceste mici perle copy-paste-ate pentru ca vreo două sau trei reviste pe care nu le citea nici dracu să iasă totuși la timp, adică deja întîrziate cu două săptămîni. Sau trei.

Era de înțeles nervozitatea Didinei dar, atîta timp cît nu din pricina mea avea probleme, cît n-o pusesem eu să-și chinuie stomacul și nici nu aveam de gînd să-i scriu în loc articolul, plătit cu colosala sumă de 20 lei, am preferat să pun căpăstru discuției, fiindcă nu de frustrările ei mi-era teamă, ci de ale mele. Odată zgîndărite, ajungeam la bătaie, tras de păr și pumni înmuiați în sînge. Nu era prima dată cînd, în loc să-mi pun căștile la urechi, le proiectasem peste mutra unora care țipau la mine, șefi, prieteni, nu mai făceam dife-

rența dacă mi-era liniștea amenințată și aberațiile curgeau mai ceva ca-n lista de winamp a vreunui manelist beat mangă și fără dansatoare din buric în jur. De data asta mă controlasem, brava mie, doar nu era să-mi pun mintea cu o femeie părăsită fix în săptămîna mare.

Chiar în punctul ăsta am văzut mai bine haznaua. Mușegai peste tot, întrebarea lucidă *ce naiba caut eu aici?* care mă avertiza întotdeauna că ceva e în neregulă. Aveam încredere deplină în întrebarea asta, era farul meu călăuzitor, era luminița de la capătul haznalei, era trezirea la realitate. Prin biroul meu s-au prins imediat în horă și-au început să joace sîrba pe amintirile mele o madam redactor șef, ajunsă la venerabila vîrstă de 70 de ani într-o altă redacție mai puțin sinistă, dar tot cu mobila pe cale de ducă, din care șuruburile se văicăreau neunse de la data fabricației, anul 1900 toamna, pe ale cărei coate și mai șubrede madam septagenară dădea sfaturi de tot felul, mai ales cînd nu i se cereau, fostă animatoare de articole prin reviste cutezătoare, cu rupturi de logică în propoziții de genul „melcul de Caliacra a debarcat în Marea Neagră“, un alt domn patron care era complet siderat de un desen unde un leu se lăfăia într-un copac și nu pe o stîncă uriașă cum văzuse el în *Lion King*, chit că leul e felină și poa' să se cațere pe unde vrea mușchiul lui, o domnișoară împinsă din spate cu forța virulentă a unui catarg din pantalonii unui alt patron ce o izbise de cîteva ori prin delegații internaționale, bărbat cu pînzele oleacă zdrențuite și-un pic cam șunculos pe alocuri, apoi o vîrîse într-o funcție călduță, taman bine să aibă idei despre casca de protecție a unui cavaler din evul mediu ce se lăfăia pe o copertă de carte, că de ce nu i se vede ăluia culoarea ochilor și tuta asta din dreapta mea a cărei inimă îi bubuia în piept declanșînd, culmea, astfel de flashuri. Hora prostiei. Cu diplome, nu oricum. Că prostia, dacă

nu e șampilată legitim parcă nu mai are farmec. Desigur, astea sînt doar patru cazuri care-mi permit o generalizare. Asta nu înseamnă că n-am avut și eu momentele mele superbe de prosteală.

Simplu fapt că mă aflu aici, în seara asta, încă pe baricadele din lemn putred ale unei clădiri cu bulină roșie, pe cale să produc abstinencei din birou o creștere amețitoare a tensiunii arteriale. Nu mai aveam răbdare cu astfel de oameni setați pe despicarea fleacurilor în paișpe, cînd ar fi fost mult mai simplu să se execute într-un domeniu pe care nu-l stăpîneau, decît să-mi demonstreze:

1. că deșertificarea nu se poate înlocui prin nici un alt sinonim și nici nu poate renunța măcar la trei din cele nouă repetiții, ca să sune într-un fel nederanjant pentru unicul cititor al revistei cutare și să-l pierdem, doamne ferește, și pe acela;
2. că un melc poate debarca bine mersi în Marea Neagră pentru că *asa am zis eu!*, acesta fiind argumentul suprem și faptul că atunci cînd s-a închis revista cu pionieri ai patriei, ea a fost cea care a stins lumina în redacție, deci cel din urmă contribuitor la îndoctrinarea tinerei generații de aur, generație din care am făcut parte, am cumpărat revista, am crescut cu ea, am colecționat-o pentru maculatură, și-acum îndrăznesc să pun la îndoială faptul că un melc nu poate debarca în orice mare, mai ales în cea Neagră? (o zi jumate de contradicții și-am mai stricat bătrînetile liniștite ale cuiva, ce nu poate muri din cauza propriului orgoliu și încă mai respiră pentru că a uitat-o pînă și doamna cu coasa). Mi-o închipui deja pe patul de ducă oftînd „caliacra“ și debarcînd în lumea umbrelor ușor, abia simțit, ca o părere, ca o boare lipicioasă, precum un melc devenit din senin marinar;